

hvad enten det gælder Forholdet imellem Nationerne, Forholdet mellem Klasserne eller Forholdet indenfor den enkelte økonomiske Virksomhed.

L. Rasmussen: Vi har jo nu gennem de Udtalelser, der er faldet, dels fra den højtærede Statsminister og fra den højtærede Finansminister, dels fra de fire Partiers politiske Ordførere, faaet et lille Indtryk af, hvad vi kan vente os i den Rigsdagssamling, der nu lige er begyndt. Jeg kunde have Lyst til at knytte nogle Bemærkninger til disse Udtalelser, men inden jeg gør det, har jeg en lille Sag, som jeg gerne vilde have bragt ud af Partipolitikken og se, om jeg ikke kunde faa Rigsdagen til i Enighed at løse snarest muligt i Vinter, og jeg vil lægge for med den.

Det drejer sig om de blinde døvstumme, ikke de blinde og de døvstumme, men de blinde, der tillige ikke kan høre. Vi har i sidste Rigsdagssamlinger søgt at ordne det saa godt, vi kunde, dels for de blinde, dels for de døvstumme, vi har søgt at give dem en god Undervisning og Uddannelse, og det, der nu staaar tilbage, er for de blindes Vedkommende at skaffe bedre Afsætningsforhold for deres Produkter og for de døvstumme at finde Beskæftigelse for dem, og det finder vi forhaabentlig nok Vej til. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at der her i Danmark findes, heldigvis ikke noget stort Antal, men der findes 17 stakkels ulykkelige Væsener, 17 Mænd, der enten en Aarrække har været blinde og nu paa deres gamle Dage har mistet Hørelsen, eller har været døvstumme og nu har mistet Synet. Opmærksomheden blev henvendt paa dem ved, at vi fik at vide, at en saadan Mand i Fortvivlelse havde berøvet sig Livet; een havnede paa en Sindsygeanstalt, og adskillige har vi hørt er grebet af den dybeste Fortvivlelse. For Kvindernes Vedkommende er vi noget heldigere stillet; Antallet er vist et lignende, men vi har et Hjem ude paa Amager, som kan optage dem. Det er Mændene, det drejer sig om.

Det var Forstander Høgstrøm ved Døvstummeinstituttet i København, der først rejste Sagen sammen med den døvstumme Carl Becker. Jeg beder Tingets Medlemmer rigtig tænke over, hvad det vil sige for disse Mennesker, der hverken kan se eller høre, næsten udelukkende at være omgivet af Mennesker, som de ikke kan komme i Forbindelse med, udover at de faar Maden — nogle af dem er anbragt paa Fattiggaarde —, og naar vi saa hører, at

Antallet kun er 17, saa tror jeg, vi maatte kunne enes om at sige: dette Spørgsmaal vil vi løse i Fællesskab, det kan ikke blive dyrere, end at vi alle vil være med til det.

Jeg ved, at Sagen omfattes med Interesse af den højtærede Sundhedsminister, ligesom ogsaa Socialminister Borgbjerg havde Interesse for den, men den er trukket i Langdrag, og den maa løses hurtigt; der er alt for mange, der lider. Jeg tror, det vil dreje sig om en Udgift en Gang for alle paa 50 000—60 000 Kr. — jeg vil ikke anslaa den for lavt — og om en aarlig Udgift paa godt 20 000 Kr. for disse 17 Mennesker; de har i Forvejen nogen Understøttelse. Jeg føler mig ogsaa forvisset om, at den højtærede Finansminister, der ellers mange Gange synes at sidde lovlighaardt paa Laaget til Finanskassen, dog vil sige, at her er der et Spørgsmaal, som vi kan løse uden Hensyn til, at det medfører en øjeblikkelig Udgift. Jeg vil gerne saa indtrængende, som det er mig muligt, henstille til den højtærede Sundhedsminister, at han snarest muligt kommer til Rigsdagen med denne Sag, og at Rigsdagen løser den. Vi har ikke Raad til at vente; disse Mennesker lider i alt for utrolig Grad, og de er ikke flere, end at Spørgsmaalet kan løses med største Lethed.

Jeg vil gerne nævne dette først, for naar jeg derefter vender mig til Finanslovsforslaget og de Udtalelser, der er faldet, og vi skal tænke paa Forholdene for dem, der er dybest nede, synes der ellers ikke at være de allerbedste og lyseste Udsigter, men jeg kan regne ud, at der vil komme til at staa Kamp, og at Modsætningerne vil komme til at brydes.

Jeg blev lidt overrasket over den højtærede Finansministers Forelæggelsestale, for jeg syntes, at han næsten ydede sin Forgænger, Finansminister Bramsnæs, en lille Anerkendelse. Det var naturligvis glædeligt for mig at høre dette, for naar jeg ellers læser Venstres Presse eller kommer ud til Møder, faar jeg at vide, at Bramsnæs egentlig kun har været Forvalter af de gode Ting, som den højtærede Finansminister, sidste Gang han var Finansminister, tilrettelagde, at naar Statsgælden gik ned, var det, fordi Finansminister N. Neergaard forrige Gang havde været saa forsynlig at stifte et Laan i Amerika paa saa urimelig dyre Betingelser, at der var Penge at tjene paa at konvertere det, og derfor var det egentlig ham, der havde Æren af de Penge, der tjentes; og paa lignende Maade: naar vi